

A close-up photograph of a hand holding a white heart-shaped object against a dark, textured background. The hand is wearing a dark, ribbed glove. The heart is made of a soft, white material, possibly felt or fabric, and is held gently between the fingers. The background is dark and textured, possibly a piece of fabric or a wall. The overall mood is intimate and tender.

Reneé Förnemark Huss

Vänskap, decemberstök och
en kärleksfull önskan till jul

Innehållsförteckning

Lördag 1 december

Söndag 2 december

Måndag 3 december

Tisdag 4 december

Onsdag 5 december

Torsdag 6 december

Fredag 7 december

Lördag 8 december

Söndag 9 december

Måndag 10 december

Tisdag 11 december

Onsdag 12 december

Torsdag 13 december

Fredag 14 december

Lördag 15 december

Söndag 16 december

Måndag 17 december

Tisdag 18 december

Onsdag 19 december

Torsdag 20 december

Fredag 21 december

Lördag 22 december

Söndag 23 december

Måndag 24 december

Lördag 1 december

Kylan ligger som ett tryck över den lilla staden, men ännu har inte snön börjat falla. På de trånga kullerstensbeklädda gatorna går människor i olika åldrar in och ut ur de många små butikerna, de flesta med påsar i vackra färger i sina händer. Lite längre bort ligger den stora gula tegelbyggnad där Agnes befinner sig dagen till ära. Inifrån byggnaden hörs ljudet av åskådare och spelare, hejarop och skrik blandas med ljudet av skor som stampas och glider över planen. Det är matchdag vilket har lockat många ur sina hem, för att antingen spela eller heja på i skolans idrottshall. Agnes spelar i hemmalaget tillsammans med sina bästisar Ebba och Vikan.

Sekunderna på den stora poängtavlan tickar snabbt ned och det står 3-3. Agnes får en grym passning av Ebba och springer så snabbt hon kan mot motståndarlagets planhalva. Hon lyfter handen över huvudet, tar sats, hoppar och sular bollen mot mål *TUUUT*! Tiden är ute, matchen är slut. Hon tittar upp på poängtavlan precis samtidigt som det slår om till 4-3.

- Vi vann!! Shit Agnes, vi vann!! WOHO!

Vikan skriker och kramar om Agnes hårt, samtidigt springer de andra tjejerna i laget mot dem och det hela utvecklas till en stor gruppkräm. Uppe på läktaren ser Agnes mamma och pappa, båda ser nöjda ut och mamma ler mot henne. En bit bort på planen står lagets tränare och väntar på att tjejerna ska avsluta kramandet.

- Bra jobbat tjejer! Jag visste väl att ni skulle ta hem det idag! säger han stolt när de till slut har släppt taget om varandra. Bra där Agnes, i sista sekund alltså! lägger han till när Agnes går förbi honom, för att tillsammans med

sitt lag ta emot folkets jubel och domarens uppmuntrande ord om vinst.

- Tack, mumlar Agnes och känner att hon blir lite varm om kinderna. Hon är stolt över sin insats men tycker att det är lite jobbigt att ta emot beröm och komplimanger. Det blir så pinsamt.

I omklädningsrummet är humöret på topp, någon har startat musik på mobilen och många dansar och sjunger med. Som vanligt har Agnes, Ebba och Vickan tagit plats bredvid varandra längst in i hörnet, det har varit deras platser ända sedan förskoleklass. Tänk att det har gått sex år sedan de började i samma klass och blev bästa vänner. Ibland har de bråkat och varit osams så klart, men vem har inte varit osams med sin bästis? Det hör liksom till när man vet allt om varandra. Nästan som syskonkärlek, eller syskonhat kanske vore ett bättre namn ibland.

- Vill ni följa med och fika på stan på vägen hem? frågar Vickan genom stojet.
- Kan inte, jag ska på kalas hos någon kusin till familjen, svarar Ebba med en uttråkad min.
- Du då Agnes? fortsätter Vickan och tittar frågande på Agnes.
- Eeehhh, jag tror att det var något vi skulle göra idag, svarar hon samtidigt som hon sätter på sig den rosa hoodien. Jo vi ska ju adventspynta! Det är ju första advent imorgon och mamma vill inte bryta traditionen med att vi pyntar tillsammans dagen innan. Jag vet att det är lite töntigt, men mamma blir så ledsen om jag inte vill.
- Men det är ju mysigt, säger Ebba, jag önskar att min mamma kunde göra sånt med mig.

Ebba sänker blicken och Agnes känner sig plötsligt lite dum. Ebbas mamma har det svårt så Ebba bor hos en fosterfamilj nu.

- Aja, tjoar Vickan medan hon hoppar upp från bänken efter att ha dragit på sig sina svarta kängor. Vi fikar en annan dag!

De går alla ut i den kalla vinden, Agnes drar ner mössan så mycket hon kan över öronen och bullar upp den tunna sjalen över halsen.

- Å kolla! Det är ju sån där vit eh, is på räcket! hojtar Vickan och tar ett stadigt grepp med båda händerna runt räcket som går längs med trappan ner från omklädningsrummet ut mot gångvägen som leder hemåt.
- Du menar frost, suckar Agnes och skakar på huvudet. Ebba fnissar och slänger upp ryggsäcken över axeln.
- De säger att man fastnar om man slickar på frost, säger Vickan och böjer sig ned mot räcket.
- Ja precis Vickan, man fastnar! Och det gör ju skit-ont att dra loss! Gör inte det, om du gör det är du dum i huvet, säger Ebba och börjar gå ned för trappan.
- Äh, jag tror inte på det där, säger Vickan och innan Agnes eller Ebba hinner stoppa henne har hon räckt ut den rosa tungan och fäst fast sig själv som en pålimmad lösnagel i det kalla, frostbeklädda, stålräcket.

Söndag 2 december

- Ta den, ta den! Va fan Robin, du skulle ju ta den!
Skriken från det ostädade pojkrummet i det gula radhuset hörs ända till gatan utanför. Solen skiner och fåglarna kvittrar i det kalla landskapet, men på en obäddad säng bakom neddragna persienner sitter tre pojkar framför en tv-skärm, två av dem med kontroller i händerna.
- Så jävla gött! Tack Robin, nu fick jag den bästa, och du kan gå. Lol!
Robin tittar med uppspärrade ögon på Wille.
- Du sköt ju på mig! Det var ju fan ditt fel att jag inte hann fram. Jävla fuskare, säger han och lägger ifrån sig handkontrollen bredvid sig på sängen.
- Vem bryr sig, det är bara ett spel. Ska vi börja om då? Eller köra nåt annat? frågar Wille och sträcker sig efter några av de grillchips som står i en skål på det lilla svarta nattduksbordet bredvid sängen.
Cliff sitter med mobilen i handen och tittar på videor på nätet. Just nu är det någon kille som hoppar bungyjump och blir uppäten av en krokodil när han kommer längst ner mot vattnet nedanför den bro han hoppat från.
- Oh shit! ropar Cliff när krokodilen hoppar upp ur vattnet och får tag i den stackars hopparen.
- Vad, vad kollar du på? frågar Robin och tar tag i Cliffs handled för att vrida mobilen mot sig.
Just då knackar det diskret på dörren.
- Ja, vad?! vrålar Robin.
Dörren öppnas försiktigt och mammas blonda hårsvall syns i dörröppningen.
- Hej pojkar, hur har ni det? frågar mamma med ett leende på läpparna. Robin suckar och höjer på ögonbrynen.